

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

DLOUHÉ STÍNY

Erin Hunterová

Albatros

Kočičí válečníci

Síla tří (5) – Dlouhé stíny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová

Kočičí válečníci: Síla tří (5) – Dlouhé stíny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DOUPĚ DVOUNOŽCŮ V ZELENOLISTÍ

DOUPĚ DVOUNOŽCŮ V ZELENOLISTÍ

STEKA DVOUNOŽCŮ

DOUPĚ DVOUNOŽCŮ V ZELENOLISTÍ

MYTINA

TÁBOR STÍNOVÝCH

PŮLMOST

MALÁ HROMOVÁ STEZKA

DOUPĚ DVOUNOŽCŮ V ZELENOLISTÍ

PŮLMOST

KOČIČÍ POHLED

OSTROV

POTOK

TÁBOR ŘÍČNÍHO KLANU

KOŇSKÉ OBYDLÍ

KLÍČ

k mapě klanů

HROMOVÝ KLAN

ŘÍČNÍ KLAN

STÍNOVÝ KLAN

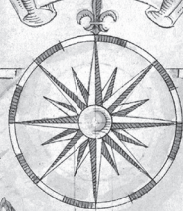
VĚTRNÝ KLAN

HVĚZDNÝ KLAN

SEVER

Věnováno památce Jimmyho, Dany a Emmy Grace Cherry

SÍLA TŘÍ

KOČIČÍ VÁLEČNÍCI

DLOUHÉ STÍNY

Erin Hunterová

Albatros

Přeložila Beata Krenželoková

Warriors: Power of Three – Long Shadows

© Working Partners Limited, 2009

Translation © Beata Krenželoková, 2025

Interior art © Owen Richardson, 2015

Map art © Dave Stevenson, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-00-07709-3

ISBN e-knihy 978-80-00-07743-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-07744-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-07716-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

STRUKTURA KLANŮ

HROMOVÝ KLAN

VELITEL

OHNIVÝ MĚSÍC – zrzavý kocour s ohnivým kožíškem

ZÁSTUPCE VELITELE

OSTRODRÁP – tmavě hnědý kocour s jantarovými očima

LÉČITELKA

JEZERNÍ LÍSTKA – světle hnědá mourovatá kočka s jantarovými
očima

SOJKOTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

(KOCOURI A KOČKY BEZ KOŤAT)

VEVERKA – tmavě zrzavá kočka se zelenými očima

LIŠKOTLAPKA – učedník

PRACHOVOUS – tmavě hnědý mourovatý kocour

BOUŘKA – světle zrzavá kočka

BÍLÝ MRAK – bílý kocour s dlouhou srstí

KAPRAĎ – zlatohnědý mourek

HNĚDOUŠKA – žlutohnědá a bílá kočka s jantarovými očima

TRNODRÁP – zlatohnědý mourovatý kocour

ZÁŘENKA – bílá kočka se zrzavými flíčky

ŠEDIVÁK – světle šedivý kocour s tmavšími flíčky a tmavomodrými očima

PAVOUK – dlouhonohý černý kocour s hnědým bříškem a jantarovými očima

BÍLÁ PERUŤ – bílá kočka se zelenými očima

LEDOTLAPKA – učednice

BŘÍZÁK – světle hnědý mourek

ŠEDÝ PRUH – šedý kocour s dlouhou srstí

BOBULÁK – krémově zbarvený kocour

LÍSKOCHVOSTKA – malá šedobílá kočka

MYŠOVOUS – šedobílý kocour

LVÍ PLAMEN – zlatý mourek s jantarovými očima

CESMÍNOLÍSTKA – černá kočka se zelenými očima

POPELOUŠKA – šedá mourka

MAKOMRÁZKA – žlutohnědá kočka

MEDUŠKA – světle hnědá mourovatá kočka

UČEDNÍCI

(KOŤATA STARŠÍ NEŽ PŮL ROKU,

KTERÁ SE ÚČASTNÍ VÁLEČNICKÉHO VÝCVIKU)

SOJKOTLAPKA – šedý mourek s modrými očima

LÍŠKOTLAPKA – načervenalý mourek

LEDOTLAPKA – bílá kočička

MATKY

(KOČKY, KTERÉ ČEKAJÍ KOŤATA NEBO SE O NĚ STARAJÍ)

KAPRADINA – světle šedivá kočka s tmavšími flíčky a světle zelenýma očima

KOPRETINA – kočka s dlouhou krémovou srstí, která žila poblíž koňského obydlí, matka Pavoukových koťat Růžičky (tmavě krémová kočička) a Žabáčka (černobílý kocourek)

MÍLA – stříbřitá mourka, bývalá domácí kočka, matka koťat Šedého pruha: Šípečky (tmavě hnědá kočička), Čmeláčka (světlo lounce šedý kocourek s černými pruhy) a Květinečky (světle hnědá kočička s tmavým pruhem přes páteř)

STARŠÍ

(BÝVALÍ VÁLEČNÍCI A MATKY)

DLOUHÝ – světlý mourek s černými pruhy, přestal být válečníkem kvůli špatnému zraku

MYŠKA – malá nahnědlá kočka

STÍNOVÝ KLAN

VELITEL

ČERNÝ MĚSÍC – veliký bílý kocour s obrovskými černými tlapami

ZÁSTUPCE VELITELE

RUDOŠKA – tmavě zrzavá kočka

LÉČITEL

OBLÁČEK – drobný mourovatý kocour

VÁLEČNÍCI

ŽALUĐÁK – malý hnědý kocour

JEŘÁB – zrzavý kocour

KOUŘONOŽKA – černý kocour

SOVÍTLAPKA – učedník

BŘEČTANOUŠKA – bílo-žluto-černá kočka

ŽABONOŽKA – tmavě hnědý kocour

VRAŇÁK – černobílý kocour

OLIVOTLAPKA – učedník

STŘAPINA – mourovatá kočka s dlouhou srstí, zježenou na všechny strany

KRYSOJIZVÁK – černý kocour s dlouhou jizvou přes záda

REJSKOTLAPKA – učednice

HADÍOCAS – tmavě hnědý kocour s mourovatě pruhovaným ocasem

SPÁLOTLAPKA – učedník

BĚLOVODA – bílá kočka s dlouhou srstí, slepá na jedno oko

RUDOTLAPKA – učedník

MATKY

ZLATUŠKA – trojbarevná kočka se zelenýma očima (matka Jeřábových koťat: Tygříčka, Plamínka a Světlunky)

SNĚHOPÍRKA – čistě bílá kočka

STARŠÍ

CEDRÁK – tmavě šedý kocour

MAKOVIČKA – dlouhonohá světle hnědá mourka

VĚTRNÝ KLAN

VELITEL

JEDNOFOUSÝ MĚSÍC – hnědý mourek

ZÁSTUPCE VELITELE

POPÍLKA – šedá kočka

LÉČITEL

HNĚDOUŠ – hnědý kocour s krátkým ocasem

POŠTOLÍTLAPKA – učedník

VÁLEČNÍCI

UCHORVÁČ – mourovatý kocour

VRANIPÍRKO – tmavě šedý kocour

VŘESOTLAPKA – učednice (světle hnědá mourka s modrými očima)

SOVÍFOUSEK – světle hnědý mourovatý kocour

BĚLINA – malá bílá kočka

VÁNKOTLAPKA – učedník (černý kocourek s jantarovými očima)

NOČNICE – černá kočka

VŘESINA – světle šedá a bílá kočka s modrými očima

LASIČÁK – zrzavý kocour s bílými tlapkami

ZAJEČÁK – hnědobílý kocour

LISTOOCAS – tmavý mourek s jantarovými očima

RANNÍ ROSA – skvrnitá šedá mourka

VRBODRÁPKA – šedá kočka

VLAŠTOTLAPKA – učednice

MRAVENČÁK – hnědý kocour s jedním černým uchem

ŽHAVOUN – šedý kocour s dvěma tmavými tlapkami

SLUNOTLAPKA – učednice

MATKY

VŘESINA – světle šedá a bílá kočka s modrýma očima, matka Bodlinky, Ostříčky a Vlaštovičky

STARŠÍ

SASANKA – velmi stará trojbarevná kočka

PAVOCHLUP – tmavošedý mourek

ŘÍČNÍ KLAN

VELITELKA

LEVHARTHVĚZDA – zlatá mourovatá kočka s neobvyklými skvrnami

ZÁSTUPCE VELITELKY

MLHA – šedá kočka s modrýma očima

LÉČITEL

KŘÍDLENKA – zlatá mourovatá kočka

VRBOZÁŘE – učednice

VÁLEČNÍCI

ČERNÝ DRÁP – kouřově černý kocour

HRABOŠÁK – malý hnědý mourek

STŘEVLOTLAPKA – učednice

RÁKOS – černý kocour

MECHOVKA – trojbarevná kočka s modrýma očima

OBLÁZKOTLAPKA – učedník

BUKOCHLUP – světle hnědý kocour

VLNKOOCAS – tmavě šedý mourek

SLÉZOTLAPKA – učedník

ŠEDOMLHA – světle šedá mourka

KVĚTINA – světle šedá kočka

SKVRNOUŠKA – strakatá šedá kočka

MRŠTNÝ OCAS – zrzavobílý kocour

MÁTOCHLUP – světle šedý mourek

KOPŘIVOTLAPKA – učedník

VYDRINA – tmavě hnědá kočka

KÝCHOTLAPKA – učedník

BOROVÍČKA – mourka s velmi krátkými chlupy

ČERVENKOTLAPKA – učedník

LIJÁK – strakatý šedomodrý kocour

ŠEROUŠKA – hnědá mourka

MĚDOTLAPKA – učednice

MATKY

LEDOPÍRKA – bílá kočka s modrýma očima, matka Broučínka,

Osteníčka, Okvětníčky a Trávníčka

STARŠÍ

VLAŠTOVKA – tmavě mourovatá kočka

KAMENÁK – šedý kocour

PRADÁVNÍ

VELITEL

SVINUTÝ KAPRAĐ – tmavě zrzavý mourek s jantarovýma očima

OSTRÉ TLAPKY

ZLOMENÁ STÍNKA – štíhlá zrzavá kočka s bílými tlapkami a jantarovýma očima

PLACHÁ LAŇKA – světle hnědá kočka s jantarovýma očima

ŠEPTAJÍCÍ VÁNKA – stříbrnošedá kočka s modrými očima

SVÍTAJÍCÍ ŘEKA – žlutohnědá kočka s jantarovýma očima

KAMENNÝ ZPĚV – tmavě šedý mourek s modrými očima

TMAVÝ VOUS – velký černý kocour s hustou srstí

PLUJÍCÍ MRAK – šedobílý kocour s modrými očima

ZUBATÝ BLESK – černobílý kocour s jantarovýma očima

KOČKY VE VÝCVIKU NA OSTRÉ TLAPKY

SOJČÍ KŘÍDLA – šedý mourek s modrými očima

HOLUBÍ PERUŤ – světle šedá kočička s modrými očima

POLOVIČNÍ MĚSÍČNICE – bílá kočka se zelenými očima

RYBÍ SKOK – hnědý mourovatý kocour s jantarovýma očima

MATKY

VYCHÁZEJÍCÍ LUNA – šedobílá kočka s modrými očima

SOVÍ PÍRKA – šlachovitá hnědá kočka se žlutými očima

STARŠÍ

ZASTÍNĚNÉ SLUNCE – světle zrzavá kočka se zelenými očima

BĚŽÍCÍ KŮŇ – tmavě hnědý kocour se žlutými očima

KOČKY,
KTERÉ NEPATŘÍ DO ŽÁDNÉHO KLANU
SOL – hnědožlutý kocour s dlouhou srstí a světle žlutýma očima

OSTATNÍ ZVÍŘATA
PŮLNOC – jezevčice vzhlížející ke hvězdám, která žije u moře

ÚVOD

Po bezútěšném vřesovišti se proháněl vítr přinášející s sebou přívaly deště. Tvrdá tráva byla mokrá a voda přetekla přes břehy řeky a rozlévala se do širokých louží; o hladinu bubnovaly další dešťové kapky.

Na okraji louže se krčila jezevčice, která si ledového větru a deště zjevně vůbec nevšímala. Dlouho hleděla do vody, jako by v ní, za odrazy těch šedých mračen, něco viděla; pak zvedla hlavu a rozhlédla se kolem.

„Přišla jsem,“ oznámila.

Zpoza skalnatého výchozu se vynořila černá kočka. Vypadala skoro jako stín a packy se jí třpytily hvězdnou září. Následoval ji i stříbřitě šedý kocour, který vytřeštil oči, když se k jezevčici přiblížil. Díky té hvězdné záři v kožíšku vypadal jako kocour stvořený deštěm.

„Proč jsme tu?“ mňoukl stříbrný kocour chraplavě, jako by svůj hlas už dlouho nepoužil. „Za takového dne bychom měli být stočení do klubíčka v teplém pelíšku.“

„Máš pravdu, Říční,“ mňoukla černá kočka. „Čí to byl nápad, vytáhnout nás sem v počasí, ve kterém by nevysrčila ven čumák ani liška?“

„Můj.“ Z hlodášového keře se vynořila třetí kočka – zrzavý kocour se širokými rameny a bílými tlapkami. V jantarových očích se mu třpytily hvězdy, avšak zdál se být stejně prchavý jako oheň. „Jak moc dobře víš, Stínová. Musíme se sejít.“

Stínová si odfrkla. „Nemusím dělat nic, co mi řekneš, Hromový.“

Hromový se jí uklonil. „Samozřejmě že ne. Ale jsme tu kvůli nebezpečí, které hrozí našim klanům. Jsou na pokraji věčné záhuby – a je to tvoje vina, Půlnoci,“ dodal ostřeji.

Než stihla Půlnoc odpovědět, promluvil Říční. „Kde je Větrná? Tohle nemůžeme řešit bez ní.“

„Jsem tady,“ ozval se hlas od řeky. Šlachovitá hnědá kočka byla na promáčené trávě vřesoviště sotva vidět; prozrazoval ji jen stříbrný třpyt kolem jejího těla. Seběhla ze svahu za ostatními a packami se sotva dotýkala země. „Proč se tu choulíte jako ztracená koťata?“ zeptala se posměšným tónem. „Je to jen trocha deště a vody.“

Stínová otevřela tlamičku, ale Hromový ji přerušil. „Nejsme zvyklí žít na otevřeném prostranství, Větrná. Ale na tom teď nezáleží. Musíme zjistit, proč se Půlnoc rozhodla odhalit tajemství klanů.“

„Ale proč my?“ stěžoval si Říční a celý se chvěl. „Ve Hvězdném klanu jsou mladší kočky než my. Proč volat nás z úplného počátku?“

Větrná přikývla. „Neudělali jsme už dost? Vytvořili jsme klany a naváděli je jejich prvními obdobími. Jsou našimi dlužníky už za

všechny ty úplňky, co uběhly od doby, kdy jsme v lese našlapovali my.“

„Pořád musíme na naše klany dohlížet,“ zamumlal Hromový. „Tohle je nebezpečí, jakému jsme ještě nikdy čelit nemuseli.“ Otočil se k jezevčici. „Půlnoci, proč jsi prozradila naše tajemství?“

„Ano, a pověděla je tomu prašivému samotáři, co se živí vraním žrádlem?“ prskla Stínová a trhala travu ze země. „Můj klan se otočil ke svým válečnickým předkům zády hned, co se mezi ně vnutil.“

„Sola jsem potkala na písčitých útesech,“ začala Půlnoc klidně. „To bylo naše první setkání.“

„A to prozrazuješ tajemství každému cizinci na setkání?“ zavrčela Větrná.

„Copak nechápeš, žeš mu dala nad klany moc, když jsi mu o nás tolik pověděla?“ naléhal dál Hromový.

„Vědomosti nemusejí znamenat moc,“ odpověděla Půlnoc. „Klany nepotřebují být zahalené do tajností, aby byly chráněné. Toulavé kočky a samotáři se drží dál; vědí, že klanový způsob života není nic pro ně.“

„Tenhle samotář se dál nedržel,“ podotkl Říční.

„Klany se nemusejí schovávat,“ trvala na svém Půlnoc. „Kdyby ano, tak by nebyly dost silné překonat hrozby zvenčí.“

„Mí válečníci zvládnou překonat jakoukoli hrozbu,“ odsekla Větrná.

„Hrozby nemusejí vždy znamenat jen zuby a ostré drápy,“ podotkla jezevčice.

Větrná zasyčela. Chlupy v zátylku se jí zježily a vytasila drápy. „Nemluv se mnou, jako bych byla hloupá! Jen se snažíš vyhnout tomu, abys přiznala, žeš udělala velkou chybu. Válečníci

z Hvězdného klanu ti odhalili svá tajemství, a ty jsi je prozradila cizímu kocourovi! Kdyby nebylo tebe, tak by Stínové teď neměli takové problémy.“

Půlnoc se postavila. „Zatáhni drápy, malá válečnice,“ zaburácela jezevčice. „Je bláhové bojovat s někým, kdo není tvůj nepřítel.“

Větrná ještě chvíli vzdorovala, ale když jí Hromový položil ocásek na rameno, ustoupila o krok zpátky a zatahla drápy.

„Hádkami nic nevyřešíme,“ mňoukl vůbec první velitel Hromového klanu. „Naše tajemství jsou venku. Teď musíme vymyslet, jak klanům pomůžeme.“

Říční zavrtěl hlavou. „Já nevím.“

„Já taky ne.“ Stínová frustrovaně mrskla ocasem. „Nejradši bych té nevděčné jezevčici rozdrásala hrdlo; ale už je pozdě, nic by se tím nezměnilo.“

„Nechápeme to,“ mňoukl Hromový a podíval se Půlnoci do očí. „Podělili jsme se s tebou o svá tajemství a ty jsi udělala pro klany už tolik. Proč bys jim teď chtěla takhle uškodit?“

Než domluvil, zvedl se vítr a hvězdné kočky začaly mizet – vítr je rozfoukal jako mlhu. Půlnoc je sledovala svými zářivými očkami, až jejich těla úplně zmizela a hvězdná záře se vytratila.

O pár délek ocasu dál vystoupila z keře nová kočka; holý kocour s vypouklýma slepýma očima.

„Slyšel jsi to, Skaláku?“ zeptala se Půlnoc.

Skalák přikývl. „Věděl jsem, že klanovní velitelé nebudou zrovna šťastní, že ses Solovi svěřila,“ zaskřípěl. „Ale neměla jsi na vybranou. Síla tří se blíží a klany musejí být připravené.“

KAPITOLA 1

Měsíc byl obrovský – taková zlatavá koule visící nad temným hřebenem kopců. Cesmínolístce zářily nad hlavou hvězdy a připomínaly jí, že duchové jejích předků na ni stále shlíží. Náhle se jí zježily chlupy, když se na hřebeni něco pohnulo. Objevila se tam kočka, jejíž tělo se rýsovalo oproti měsíci. Poznala tu širokou hlavu, špičaté uši a ocas s chlupatou špičkou; a i když bylo jeho tělo v přítmí černé, věděla, jakou barvu jeho kožíšek skutečná má; bílou s hnědými, černými a zrzavými skvrnami. „Sol!“ zasyčela.

Kocour v dále nahrbil záda a pak se postavil na zadní; přední packy natáhl do vzduchu, jako by chtěl podrápat nebe. Odrazil se a ve skoku rostl, až byl tak obrovský, že zastínil celý měsíc i zářící hvězdy. Cesmínolístka se přikrčila a v temnotě hustší než v tom nejhlubším lese se celá chvěla.

Kolem ní se rozezněl vířskot; celý klan schovaných koček kvílel strachy ze stínu, který je odstříhl od ochranného dohledu Hvězdného klanu. Všechny zvuky pak přehlušil jediný hlas: „Cesmínolístko! Cesmínolístko! Pojď ven!“

Cesmínolístka sebou zděšeně házela a zjistila, že má packy zamotané v měkkém mechu a kapradí. Větvičkami válečnického doupěte pronikalo dovnitř našedlé světlo. O pár liščích délek dál se právě Lískochvostka škrábala ven ze svého pelíšku a vytřásala si zbytky mechu z kožíšku.

„Cesmínolístko!“ ozvalo se znovu její jméno, a tentokrát už Cesmínolístka poznala Břízákův hlas. Otráveně na ni zvenku volal. „To budeš spát celý den? Máme jít na lov.“

„Už jdu.“ Cesmínolístka byla ještě rozespalá a celá se chvěla ze své noční můry, ale hned zamířila k nejbližší díře mezi větvičkami. Než k ní došla, zakopla o hýždě spící kočky, napůl skryté pod kapradím.

Z pelíšku vykoukla hlava Bílého mraka. „U Hvězdného klanu!“ zabručel. „To se tu kočka nemůže ani vyspat?“

„Promiň,“ vykotala Cesmínolístka. Věděla, že Bílý mrak byl předchozí noc na pozdní hlídce; viděla ho, jak se vrací do tábora s Prachovousem a Hnědouškou, zatímco ona bděla po válečnickém ceremoniálu.

To mám vážně štěstí. Můj první den, a hned se mi podaří naštvat staršího válečníka!

Bílý mrak si odfrkl a znovu se stočil do klubíčka; zavřel své modré oči a čumáček si zabořil do kožíšku.

„To nic,“ zamumlala Lískochvostka a čumáčkem se otřela Cesmínolístce o rameno. „Bílý mrak má ostřejší jazyk než drápy. A nenech se naježít Břízákem. Chová se panovačně ke všem novým válečníkům, ale brzy si na to zvykneš.“

Cesmínolístka vděčně přikývla, ale neřekla Lískochvostce ten pravý důvod, který ji vyvedl z rovnováhy. Břízák jí nevadil; ale

vzpomínka na ten strašný sen jí pulzovala tělem od uší až po špičku ocasu, to kvůli tomu se tak nemotorně potácela a v hlavě jí vířily myšlenky.

Pohledem přelétla k místu, kde se po konci bdění stočil do klubíčka její bratr Lvíčkotlapka – ne, už to byl Lví plamen. Potřebovala si s ním promluvit. Ale jeho pelíšek byl prázdný; nejspíš už se vydal na ranní hlídku.

Cesmínolístka si dávala větší pozor, kam pokládá packy, a prodrala se ven z doupěte hned za Lískochvostkou. Venku už Břízák netrpělivě zarýval drápy do země.

„Konečně!“ vyštěkl. „Co ti tak trvalo?“

„Uklidni se, Břízáku.“ O jednu délku ocasu dál seděl Ostrodráp, zástupce velitele Hromového klanu a Cesmínolístčin otec. Ocas měl úhledně stočený kolem pacek a z jantarových očí mu vyzařoval klid. „Kořist nikam neuteče.“

„Pokud tu nějaká bude,“ opáčil Břízák a mrskl ocasem. „Od té bitvy je mnohem těžší nějakou kořist vůbec najít.“

Cesmínolístce zakručelo v břiše, což jí hned potvrdilo, že má Břízák pravdu. Před několika východy slunce se všechny čtyři klany utkaly na území Hromových; jejich vřískot a dupání vyplašily všechnu kořist pryč; nebo se minimálně schovala pod zem.

„Možná už se začne vracet,“ nadhodila.

„Možná,“ souhlasil Ostrodráp. „Zamíříme k hranici se Stínovými. Tam se moc nebojovalo.“

Cesmínolístka při zmínce o Stínových ztuhla. *Uvidíme zase Sola?* přemýšlela.

„Zajímalo by mě, jestli narazíme na nějaké stínové kočky,“ mňoukl Břízák, jako by jí četl myšlenky. „Chtěl bych vědět, jestli

se vážně všichni obrátili k Hvězdnému klanu zády a místo toho následují toho divného samotáře.“

Cesmínolístka měla pocit, že má v břiše kameny, které ji stahují k zemi. Stínové na poslední Shromáždění před dvěma nocemi nedorazili. Místo toho přišel jen jejich velitel Černý měsíc a Sol, samotář, který k jezeru dorazil teprve nedávno. Velitel Stínových ostatním řekl, že jeho kočky už nevěří v moc svých válečnických předků.

Ale to nemůže být pravda! Jak by mohl klan přežít bez Hvězdných? Bez válečnického zákoníku?

„Sol není zas takový podivín,“ podotkla Lískochvostka a trhla při tom ušima. „Předpověděl, že slunce zmizí, a vážně se to stalo. Nikdo z léčitelů nevěděl, že se to stane.“

Břízák pokrčil rameny. „Ale pak se zase objevilo, ne? Takže zas tak o moc nešlo.“

„To je jedno,“ přerušil je Ostrodráp a postavil se, „protože tohle je lovecká výprava. Nechystáme se Stínové navštívit.“

„Ale bojovali po našem boku,“ namítl Břízák. „Větrní a Říční by z nás nadělali vraní žrádlo, kdyby se k nám nepřidali stínové válečníci. Nemůžeme přece být hned zase nepřáteli, ne?“

„Nejsme nepřátelé,“ opravila ho Bouřka. „Ale stále je to druhý klan. A navíc si nejsem jistá, jestli bychom se mohli přátelit s kočkami, které odmítají Hvězdné.“

A co naše vlastní kočky? Cesmínolístka se neodvažovala vyslovit tu otázku nahlas. *Bílý mrak taky nevěří ve Hvězdný klan.* Ale s jistotou věděla, že Mrak je oddaný válečník, který by pro kteréhokoli svého druha zemřel.

Ostrodráp už nic neřekl, jen se otrásl a ocasem mávl na zbytek své hlídky.

Cestou k trnovému tunelu potkali Kapradě, který se právě prodíral do kotliny s Hnědouškou a Lvím plamenem v závěsu. Ranní hlídka se vrátila. Když všechny tři kočky zamířily k hromadě s úlovky, Cesmínolístka se rozběhla přes mýtinu, aby svého bratra vyrušila.

„Jak to šlo? Něco zajímavého?“

Lví plamen otevřel tlamičku a zešíroka si zívł. *Musí být vyčerpáný, pomyslela si Cesmínolístka, po válečnickém ceremoniálu musel bdít a pak ho vybrali na ranní hlídku.*

„Vůbec nic,“ mňoukl a zavrtěl hlavou. „Na hranici s Větrnými je klid.“

„My půjdeme k hranici se Stínovými.“ Když byla teď Cesmínolístka sama se svým bratrem, už mohla přiznat, jaké má obavy. „Bojím se, že potkáme Sola. Co když ostatním kočkám řekne o tom proroctví?“

Lví plamen se čumáčkem přitiskl k jejímu ramenu. „Ale no tak! Jak moc je pravděpodobné, že by Sol chodil na hraniční hlídky? Bude ležet v táboře Stínových a cpát se čerstvými úlovky.“

Cesmínolístka zavrtěla hlavou. „Já nevím... Kéž bychom mu nic neříkali.“

„Kéž by.“ Lví plamen přimhouřil oči a zahořkle pokračoval: „Ale my už jsme Solovi ukradení. Rozhodl se zůstat u Černého měsíce, ne? Slíbil, že nám pomůže, když jsme mu o proroctví pověděli, ale velmi rychle změnil názor.“

„Bez něj nám bude líp.“ Cesmínolístka olízla bratrovi ouško.

„Cesmínolístko!“

Otočila se a všimla si, že Ostrodráp už čeká u ústí do trnového tunelu a netrpělivě cuká špičkou ocasu.

„Musím jít,“ mňoukla na Lvího plamena a rychle se rozeběhla přes mýtinu za Ostrodrápem. „Omlouvám se,“ vydechla a vrhla se k tunelu.

Ráno bylo sice chladné, když však Cesmínolístka běžela se svými druhy lesem, mraky už začaly mizet. Dlouhé drápy slunečních paprsků pronikaly větvemi a barvily špičky listů dozlatova, jak se pomalu měnily ze zelené na červené a žluté. Období padajícího listí už se blížilo.

Ostrodráp vedl svou hlídku dál od jezera směrem k hranici se Stínovými, ale držel se dostatečně daleko od staré dvounožčí stezky a opuštěného obydlí, kde spolu klany bojovaly.

Cesmínolístka zavětrila v naději, že ucítí veverku nebo šťavnatou myš, ale zachytila jen stopu po zvětralém pachu sebe a svých sourozenců ze dne, kdy se vydali přes celý les, aby našli Sola. Doufala, že nikdo jiný z hlídky si toho nevšimne; hlavně ne Ostrodráp nebo Bouřka, protože to by znamenalo nepříjemné otázky, které nebyla připravena zodpovědět.

Naštěstí se všechny kočky zdály být příliš soustředěné na kořist, aby si toho všimly. Bouřka zvedla ocas na znamení, aby všichni ztichli, a Cesmínolístka uslyšela, jak drozd odhodil hlemýžďí ulitu na kámen. Nakoukla přes kapradí a hned ptáka spatřila; hezky vypasený a otočený zády ke kočkám; příliš se soustředil na vlastní kořist, aniž by si uvědomil, že se k němu plíží lovcí.

Bouřka zaujala lovecký postoj a klouzala po lesní půdě. Než vyskočila, ještě se zastavila a zavrtěla hýžděmi. Ten pohyb drozda polekal; pustil hlemýžďe, hlasitě zavřeštěl a vzlétl do vzduchu.

Ale Bouřka byla rychlá. Pořádně se odrazila a drápy ho smetla ze vzduchu, až zběsile zatřepotala křídly. Zakousla se mu do hrdla a pták okamžitě ochabl.

„Geniální úlovek!“ mňoukla Lískochvostka.

„Nebylo to špatné,“ zavrňela Bouřka a zahrabala drozda do hlíny, aby si ho později vyzvedla.

Cesmínolístka zachytila pach myši a následovala ho podél ostružin, až dokud nespátřila malé stvoření šramotící v listí pod vnějšími větvemi. Za chvíli už měla vlastní kořist, kterou mohla zahrabat vedle té Bouřčiny.

Ostrodráp právě nahrnoval hlínu na hraboše, ale uznale na ni kývl. „Dobrá práce, Cesmínolístko. Jen tak dál a klan bude za chvíli nakrmený.“ Pak odešel k lísce a tam zavěšil, aby našel i ten sebemenší náznak pachu po kořisti.

Cesmínolístka chvíli jen tak stála a hleděla na svého otce; jeho chvála ji zahřála u srdce. Pak se vydala hledat další kořist. Narazila na veverčí stopu, ale jakmile zabočila za kmen velkého dubu, všimla si, že už je před ní Lískochvostka a stopuje ten stejný pach. Po veverce nebylo nikde ani známky, ale stopa vedla směrem ke hranici se Stínovými. Cesmínolístka už ve vzduchu cítila i hraniční značky, ale Lískochvostka byla nejspíš příliš zabraná do lovu na to, aby si jich všimla.

„Hej, Lískochvostko, ne...“

Cesmínolístka se zarazila, když se na druhé straně hranice z trsu kapradí vynořily tři kočky. Lískochvostka od nich stála jen pár délek ocasu; polekaně se zastavila a překvapeně trhla ušima.

Cesmínolístce se ulevilo, když ty tři kočky poznala: Břečťanouška, Hadíocas a jeho učedník Spálotlapka. Všichni tři bojovali v bitvě po

boku Hromových; Cesmínolístka viděla, že Břečťanouška má ještě na boku šrámy a Spálotlapka zase natržené ucho. Určitě se nebudou na Lískochvostku zlobit, že došla až k hranici.

„Ahoj,“ mňoukla a popoběhla za Lískochvostkou. „Jak to jde s lovem na území Stínových?“

„Držte se zpátky!“ prskla Břečťanouška. „Nemáte právo vstupovat na území Stínového klanu. To, že jsme vám pomohli v bitvě, z nás nedělá spojence.“

„Typičtí Hromové,“ dodal Hadíocas opovržlivě. „Myslí si, že každý klan je jejich přítelem.“

„A co je na tom špatného?“ opáčila Cesmínolístka, kterou jejich nevráživost zarazila.

Žádná kočka jí ale neodpověděla. Břečťanouška místo toho došla až k hranici, kde se s Lískochvostkou skoro střetla čumáčkem. „Co si myslíš, že děláš takhle blízko u hranice?“

„Stopovala jsem veverku.“ Lískochvostka zněla zmateně. „Ale...“

„Kradou nám kořist!“ přerušil ji Hadíocas a okamžitě se mu vzteky zjezily chlupy na ramenou a začal mrskat ocasem.

„Nekrademe!“ mňoukla Cesmínolístka vzdorovitě. „Pořád jsme na svém území, jestli jste si nevšimli. Lískochvostka nepřekročila vaši hranici.“

„Jen proto, že jsme se objevili včas, abychom ji zastavili,“ zavrčel Hadíocas.

Podrost za Cesmínolístkou zašustěl. Otočila se a spatřila, jak k nim přichází Ostrodráp s Bouřkou. Břízák jim byl v patách. „Díky Hvězdnému klanu!“ zamumlala.

Ostrodráp došel až k Cesmínolístce a Lískochvostce. „Zdravím,“ mňoukl a uklonil se třem stínovým kočkám. „Co se tu děje?“

„Museli jsme zastavit tyhle vaše válečnice,“ vysvětlila stínová kočka. „Ještě chvíli, a překročily by naši hranici.“

„To není pravda!“ zvolala Cesmínolístka pobouřeně.

„Stopovala jsem veverku.“ Lískochvostka se podívala na zástupce velitele Hromových s omluvným pohledem v očích. „Na okamžik jsem zapomněla, kde jsem, ale Cesmínolístka mě varovala. A pak se objevila stínová hlídka. Přisahám, že bych hranici nikdy nepřekročila.“

Ostrodráp přikývl. „Jste na vaší straně stejně blízko k hranici jako my na naší,“ podotkl směrem ke Stínovému. „A žádná kočka vás neobviňuje, že byste ji chtěli překročit.“

„Jsme na hraniční hlídce!“ opáčil Hadíocas. „A je dobře, že jsme přišli včas.“

„Hromovým se nedá věřit,“ dodal Spálotlapka a došel až ke svému učiteli.

Břízák zlostně zasyčel; prodral se vysokou trávou až k zástupci velitele Hromového klanu. „Ostrodrápe, to tu budeš jen tak stát a dovolíš učedníkovi urážet náš klan? Když jsme nic neudělali?“

Bouřka ho ocáskem cvrnkla do ramene. „To stačí, Břízáku. Nech to na Ostrodrápe.“

Mladší válečník si znechuceně odfrkl; nic neřekl, ale dál na stínovou hlídku zlostně hleděl.

„Břízák má pravdu!“ namítla Cesmínolístka. „Tyhle kočky nás jen provokují. Neporušili jsme válečnický zákoník.“

„Ach, ten vzácný válečnický zákoník!“ mňoukla Břečtanouška pohrdavě. „Myslíte si, že je v něm odpověď na všechno, ale pletete se. Ani válečnický zákoník nezabránil slunci zmizet, že?“

„Přesně tak,“ podpořil ji Hadíocas. „Možná je načase, aby klany přestaly být tak posedlé mrtvými kočkami a začaly místo toho hledat odpovědi jinde.“

Cesmínolístka na něj zděšeně zírala. Věděla, že jsou to Solovy myšlenky. Tohle ten cizí kocour celou dobu chtěl? Zničit válečnický zákoník zevnitř klanů?

Chtěl začít s námi. Cesmínolístka si vzpomněla, jak přátelsky a nápomocně se Sol choval. Ale možná že se Stínovými mu to pak připadalo snazší. Cesmínolístka si nedovedla představit, že by Ohnivý zavrhl své přesvědčení tak snadno jako Černý měsíc.

Musím Stínový klan zachránit! Cesmínolístka už byla tak zoufalá, že si ostatní kočky sotva uvědomovala. *Nemůžou se obrátit zády k Hvězdným a k válečnickému zákoníku. Musí existovat čtyři klany!*

„Cesmínolístko, uklidni se,“ sykl vedle ní Ostrodráp.

Cesmínolístka si uvědomila, že má zježené chlupy a drápy zarývá do vlhké hlíny. Všechny tři stínové kočky na ni hleděly s naježenými kožiškami, jako by očekávaly, že po nich skočí. Cesmínolístka se zhluboka nadechla, zatáhla drápy a snažila se nechat chlupy zase slehnout.

„Jsem v pořádku,“ zamumlala směrem k otci.

„Mluví z vás Sol, že?“ ušklíbl se Břízák a udělal ještě jeden krok vpřed, takže už stál přímo na hranici. „Všichni jste šílenější než poblázněná liška! Máte myši mozky, že posloucháte kocoura, kterého žádná klanová kočka nikdy předtím nepotkala.“

„Posloucháme Sola, protože mluví rozumně,“ opáčil Hadíocas a postavil se přímo před Břízáka. „Víš, co musíme udělat, abychom měli ve Stínovém klanu v budoucnu lepší život. Možná kdyby ho poslouchali i Hromoví, zvládli by si vybojovat své bitvy

sami. Možná to zmizení slunce znamenalo přesně tohle – mělo nám ukázat, že čas klanů je u konce a kočky se musí naučit žít samy. Kdyby Hromoví nebyli tak zbabělí, aby se tomu postavili čelem...”

Břízák zavřeštěl a vrhl se po Hadíocasovi.

Oba kocouři se váleli po zemi v prskajícím chumlu chlupů. Spálotlapka na ně skočil a poškrábal Břízákovi rameno. Lískochvostka se vrhla po uředníkovi, aby ho z Břízáka odhodila.

„Břízáku, Lískochvostko, okamžitě se sem vraťte.“ Bouřka udělala krok vpřed, ale Břečťanouška jí zatarasila cestu.

„Neumí se vaši mladí válečníci ubránit sami?“ vysmívala se stínová válečnice. „V boji, který si sami začali?“ Vytasila drápy, vyocenila zuby a zavrčela.

Ostrodráp popoběhl kupředu za Bouřkou. „Ne. Tuhle šarvátku vyprovokovali Stínové.“

Vzduch proťalo další zavřeštění bojujících koček. Cesmínolístka sebou trhla, když uslyšela trhání kožíšku, jako by ty drápy někdo zaryl do její srsti. „Dost!“ zvolala. „Co to děláte?“

Překvapilo ji, že bojující kočky se od sebe vážně odtrhly. Ostrodráp popošel kupředu a odstrčil Břízáka i Lískochvostku zpátky přes hranici na území Hromových.

„Bojů už bylo dost,“ mňoukl. „Jdeme, Hromoví.“ Když se všichni otočili k odchodu, Ostrodráp se ještě zastavil a ohlédl se přes rameno na stínovou hlídku. „Můžete si věřit, čemu chcete, dokud zůstanete na své straně hranice.“

„My jsme ji jako první nepřekročili,“ zasyčela Břečťanouška.

Ostrodráp se k ní otočil zády a rozběhl se kupředu, aby se ujal vedení.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Cesmínolístka Lískochvostky; její přítelkyně se nemotorně potácela lesem, narážela do větvíček a nechala se ostružiním škrábat do kožíšku.

„Trochu se mi motá hlava,“ přiznala Lískochvostka. „Bouchla jsem se hlavou do větve, když jsem se snažila Spálotlapku odtáhnout z Břízáka.“

„Ukaž, povedu tě.“ Cesmínolístka položila ocásek Lískochvostce na rameno. „Až se vrátíme do tábora, Jezerní lístka se na tebe podívá. Břízák měl štěstí, že ses mu vrhla na pomoc,“ dodala. „Jinak by ho poškrábali mnohem hůř.“

Mladý hromový válečník kulhal vedle nich a z rány na rameni mu tekla krev. Když se hlídka zastavila vedle ostružiní, aby si vyzedla Bouřčina drozda a další úlovky, posadil se a začal si zranění zběsile olizovat.

„Říkal sis o to, Břízáku.“ Ostrodráp přestal vyhrabávat svého hraboše. „Stínoví nás neměli obviňovat, že jsme chtěli překročit hranici, ale ty jsi nás dostal do špatné pozice, když jsi začal tu rvačku. Válečníci by se měli umět ovládat.“

„Mrzí mě to,“ zamumlal Břízák.

„To by mělo.“

Když se hlídka znovu vydala na cestu, Ostrodráp i Bouřka zůstali naprosto zticha. Břízák šel za nimi s hlavou sklopenou.

Lískochvostka už se zotavovala. „Díky, Cesmínolístko,“ mňoukla a setřásla ze sebe její ocas. „Už to zvládnou. Nemyslíš, že Ostrodráp byl na Břízáka moc tvrdý?“ pokračovala. „Stínoví si o tu rvačku říkali.“

„To neznamená, že bylo správné jim ji dopřát,“ odpověděla Cesmínolístka nepřítomně. Bylo pro ni těžké věnovat čemukoli po-

zornost. Celé tělo jí svírala hrůza jako nějaký další kožíšek, který byl dost hustý, aby ji udusil. Stínoví věřili, že Sol má klíč k lepší budoucnosti, ale pletli se.

On klany zničí, pomyslela si a zděšení jí přimrazilo všechny končetiny k zemi. Sotva dokázala pokládat jednu packu před druhou. *Musíme najít nějaký způsob, jak ho zastavit.*

KAPITOLA 2

Sojkotlapka vklouzl do školky se svazkem šanty kočičí v tlamičce. Ani pronikavá vůně bylin nepřebila teplý mléčný pach kojících matek a tu kyselost skrývající se za ním, ze které Sojkotlapku brněl kožíšek znepokojením.

Privítal ho Kopretinin ospalý hlas. „Ahoj, Sojkotlapko.“

„Ahoj, Kopretino,“ zamumlal Sojkotlapka. „Ahoj, Mílo.“

Míla mu odpověděla jen zakašláním. Sojkotlapka k ní došel po tlusté vrstvě mechu a kapradí, které pokrývaly zemi ve školce, a položil jí byliny k packám. „To ti posílá Jezerní lístka.“

„Díky, Sojkotlapko,“ zaskřípěla Míla. „Podíváš se na Šípečku? Má nějak horký kožíšek.“

Sojkotlapka si přičichl ke kotátům, která spala přitisknutá k matčině bříchu, a podle pachu našel Šípečku. Malé kotě bylo neklidné; tiše ve spánku mňoukalo a vrtělo se, jako by se nemohlo pořádně uvelebit. Sojkotlapka si k ní pořádně přičichl a ucítil ten stejný nakyslý pach jako z Míly. Kožíšek měla Šípečka horký, jak říkala Míla, a čumáček suchý.

Šípečka se musela od matky nakazit tím kašlem! pomyslel si ustaraně. Nahlas ale řekl: „Řeknu Jezerní lístce, ať jí na tu horečku pošle listy brutnáku. Určitě bude v pořádku.“ *Snad zním přesvědčivěji, než se cítím,* dodal si pro sebe.

Sojkotlapka poslouchal, jak Míla žvýká šantu kočičí, a přemýšlel, jestli by nebylo lepší ji se Šípečkou ze školky přesunout, aby se infekce nešířila dál. Bylo by snazší se o ně postarat, kdyby zůstaly v léčitelském doupěti.

Ale Míla by nemohla krmit Květinečku a Čmeláčka.

Cítil, jak z Kopretiny pulzuje úzkost – bála se, že Růžička se Žabáčkem taky začnou kašlat. Sojkotlapka ji ale nemohl nijak ujistit. Netrpělivě zaryl drápy do mechové podestýlky. *Jestli mám moc hvězd ve svých packách, tak proč nedokážu vyléčit kašel?*

Ve školce bylo teplo a dusno a se všemi pěti koťaty a dvěma matkami se to tam zdálo přeplněné. Sojkotlapka už se těšil, až bude zase venku, ale musel počkat, aby zjistil, jestli šanta Míle aspoň trochu pomůže.

Někde od Kopretiny zaslechl nejdřív šramocení a pak Žabáčkův hlas: „Jsem větrný válečník a jdu si pro tebe!“

„Já tě dostanu jako první!“ odpověděla mu Růžička.

Koťata se spolu začala prát a jedna packa přistála Sojkotlapkovi na rameni.

„To stačí!“ pokárala je Kopretina. „Jestli si chcete hrát, tak běžte ven.“

Koťata proletěla kolem Sojkotlapky, a jak se vyřítila na mýtinu, jejich nadšené mňoukání se vzdálilo.

Dlouhosrstá kočka si povzdechla. „Někdy se nemůžu dočkat, až se z nich stanou učedníci.“

„Už to nebude trvat dlouho,“ mňoukl Sojkotlapka. „Jsou to silná kotata.“

Kopretina si znovu povzdechla; Sojkotlapka stále cítil, že má obavy, ale aspoň o nich nemluvila nahlas.

„Krk se mi zklidnil,“ oznámila Míla, když spolkla poslední zbytky bylin. „Díky, Sojkotlapko.“

Prerušil ji ale další záchvat kašle. Sojkotlapka sebou trhl, když mu na ucho dopadl lepkavý plivanec. „Půjdu si promluvit s Jezerní lístkou,“ mňoukl spěšně a vycouval k východu z doupěte.

Cestou ven drápy vytrhl kousek mechu a pak se v něm vyvážel, aby si očistil ucho. *Co se asi stane, když onemocní léčitel? Kdo se o klan postará pak?* Pokrčil rameny a zamířil přes mýtinu k doupěti, o které se dělil s Jezerní lístkou.

Když se prodral závěsem z ostružiní, ucítil pachy dalších koček, ne pouze Lístčin – znovu nasál vzduch a poznal Břízáka a Lískochvostku. Ve vzduchu byla cítit i krev.

„Kdo je zraněný?“ zeptal se a při pomýšlení na další bitvu se mu okamžitě zježily chlupy.

„Břízák má ránu na rameni,“ vysvětlovala Jezerní lístka. „Vypadá to, že vyvolal rvačku se stínovými kočkami.“

„To ony ji vyvolaly,“ namítl Břízák.

„A kdo vytasil drápy jako první?“ opáčila hromová léčitelka. „Ostrodráp mi všechno řekl. Máš štěstí, že to není horší. Pavučiny by měly to krvácení zastavit,“ pokračovala, „ale kdyby ne, tak se ještě zastav. A zítra tě chci zkontrolovat, abych se ujistila, že se ti to hojí dobře.“

„Fajn,“ zabručel rozladěně Břízák, ale pak ještě dodal: „Díky, Lístko.“

„Ty taky, Lískochvostko,“ pokračovala Jezerní lístka. „Kdyby se ti zase začala motat hlava, okamžitě za mnou přijď. Oba si teď vezměte tahle maková semínka a běžte se vyspat do válečnického doupěte. Do zítřka už žádné další povinnosti.“

Lískochvostka a Břízák se cestou z doupěte otřeli Sojkotlapkovi o kožíšek. Když jejich pachy vymizely, Jezerní lístka se ho zeptala: „Jak je na tom Míla?“

„Říkala, že krk už ji tolik nebolí,“ odpověděl Sojkotlapka, „ale stále kašle. A Šípečka má horečku. Myslím, že se tím kašlem nakazila.“

„Ach ne!“ Sojkotlapka vycítil, jak Lístka náhle propadla úzkosti. „Hned tam zajdu a podívám se na ně,“ mňoukla. „Pak budu muset jít do lesa – brutnáku, který snižuje horečku, už máme málo. Můžeš zkontrolovat starší?“

Sojkotlapka potlačil zasténání. „Jistě.“ Mnohem raději by šel do lesa; brutnák by podle vůně našel stejně dobře jako Jezerní lístka pohledem.

„Bojím se, že Myška je stále ztuhlá z toho, jak během bitvy lezla na Vysokou římsu,“ pokračovala Jezerní lístka. „A oba je prohlédni, jestli nemají nějaká klíšťata.“

To je úkol pro učedníka, pomyslel si Sojkotlapka vzdorovitě, zatímco jeho učitelka proběhla kolem něj a zamířila do školky. Odpověděl si sám. No a co? To přece jsi – učedník. Tak si pospěš.

Sojkotlapka byl pyšný na své sourozence, když je Ohnivý měsíc jmenoval válečníky, ale neměl ani ponětí, kdy mu Jezerní lístka udělí jeho léčitelské jméno, a stejně bude muset našlapovat v jejím stínu, až dokud neumře. Nechtěl, aby umřela... ale přece... *To nemůžu mít nic jen pro sebe? Kdy už se to proroctví konečně naplní?*

Snažil se vypudit z hlavy ty myšlenky, které ho tak drásaly, a radši místo toho našel větvičku, na niž nabral chomáč mechu nasáklý myší žlučí z jeskyňky, kde měla Lístka zásoby. Nakřčil čumáček, když ve vzduchu ucítil trpký zápach žluči, a vydal se přes mýtinu k doupěti starších.

„Ahoj, Sojkotlapko,“ mňoukl Dlouhý rozespale. Sojkotlapka byl překvapený, že ten slepý kocour dokáže rozeznat jeho pach i přes myší žluč.

„Ráda tě vidím,“ dodala Myška. „Mám klíště na rameni, které už musí být velké jako ostružina.“

„Podívám se,“ zamumlal Sojkotlapka přes větvičku v tlamičce. Aspoň že Myška byla zrovna v dobré náladě. Když nebyla v dobré náladě, tak měla jazyk snad ještě ostřejší než Žlutozubka, bývalá léčitelka Hromového klanu, se kterou se Sojkotlapka setkával ve snech.

Rychle to klíště našel. Nebylo tak velké, jak Myška říkala, ale už bylo dost napité, aby jí to bylo nepříjemné. Rychle ho potřel myší žlučí a ono odpadlo.

Myška si rameno hned protáhla. „Díky, Sojkotlapko. Hned je to lepší.“

Sojkotlapka položil větvičku na stranu a začal prohledávat Myšce kožíšek, jestli nemá ještě nějaká další klíšťata. „Jezerní lístka se ptá, jestli nejsi po tom lezení na Vysokou římsu nějak ztuhlá.“

Myška si odfrkla. „Řekni Lístce, že jsem možná stará, ale ještě nejsem úplně bezradná. Proč bych měla být po takovém lezení hned ztuhlá?“

„Dobře,“ zamumlal Sojkotlapka. „Tak chceš, abych ti vytáhl klíšťata? Protože když se budeš vrtět, tak to nepůjde.“

„Takhle mluvíš se staršími?“ mňoukla Myška ostře, ale Sojkotlapka v jejím hlase slyšel i pobavení. Pohodlně se uvelebila a on mohl pokračovat. „Byl jsi na Shromáždění taky, že? Co se tam stalo? Víím, že se něco semlelo, ale žádná kočka nám nechce nic říct. Zase Větrní?“

„Ne...“ Sojkotlapka na chvíli zaváhal. Nechtěl o Solovi s nikým mluvit.

„Tak?“ vyštěkla Myška. „Ukousl ti snad jezevec jazyk?“

„Stínový klan nepřišel,“ začal Sojkotlapka a opatrně vybíral slova. „Jen Černý měsíc. A byl s ním i Sol.“

„Sol? Ten záludný chlupáč, který nám řekl, že slunce zmizí?“

„Ano.“ Sojkotlapku překvapilo, jak nepřátelsky Myška zní. „Asi nemáš Sola moc ráda, že?“

„Nevěřím žádné kočce, která ví věci, jaké ani Hvězdný klan nesdělil naší léčitelce,“ odpověděla Myška. „Něco tu nehraje, nebo jsem králík.“

„Černý měsíc na Shromáždění promluvil,“ pokračoval Sojkotlapka a byl při tom rád, že Myška nemá ani ponětí o tom, jak se Sol skoro stal jeho učitelem, aby naplnil tajné proroctví. „Říkal, že Sol jeho a všechny stínové kočky přesvědčil, aby už neposlouchali Hvězdný klan.“

„Cože?“ Sojkotlapka cítil, jak se Myšce zježily chlupy. „Ale každá kočka přece poslouchá Hvězdné. Co jiného chtějí dělat?“

Sojkotlapka pokrčil rameny. „Černý měsíc si myslí, že živé kočky se o sebe dokážou postarat samy.“

Myška si odfrkla. „Od toho blešího mozku mě to ani nepřekvapuje. Jak na to zareagoval Hvězdný klan?“

„Nijak,“ připustil Sojkotlapka. „Měsíc dál zářil, velmi jasně.“

Ucítil, jak se Myšce pod kožíškem napjaly svaly. „To nedává smysl,“ zamumlala.

I když s ní Sojkotlapka souhlasil, nic na to neřekl, jen si zase přitáhl myši žluč, aby se vypořádal s dalším klíštětem, které měla stará kočka na ocase. „Tak, hotovo,“ mňoukl, když klíště odpadlo na zem.

Myška zabručela díky a Sojkotlapka se otočil ke Dlouhému. Slepý kocour byl celou dobu zticha, když jim Sojkotlapka sděloval novinky ze Shromáždění; a Sojkotlapka z něj vycítil směsici výčitek a zmatení. Předpokládal, že Dlouhý si stále vyčítá, že nemohl v bitvě bojovat po boku svých druhů. Ale Sojkotlapka nevěděl, co by ho mohlo nějak utěšit. Taky byl slepý, ale on aspoň mohl využít své léčitelské dovednosti, aby klanu nějak pomohl.

„Nehýbej se,“ mňoukl a něžně rozhrnul Dlouhému srst, ale drápy držel pevně zatažené. „Zkontroluju, jestli nemáš klíšťata.“

„Díky, Sojkotlapko.“ Dlouhý se trochu uvolnil. „Mohl by ses mi podívat i na packu?“ dodal a natáhl nohu. „Myslím, že jsem si poškrábal polštářek o kameny, když jsem lezl na Vysokou římsu.“

„Jistě.“ Sojkotlapka žádná klíšťata nenašel, tak myši žluč odložil a přešel packami Dlouhému po polštářku. Žádná krev, ale mezi ztvrdlou kůží měl zaseknutý štěrk.

Sojkotlapka sklonil hlavu a jazykem Dlouhému packu vyčistil, aby ji měl zase hladkou. „Řebříček asi potřebovat nebudeš, ale zítra ti to ještě zkontroluju. Sem tam si packu olízej a udržuj si ji čistou.“

„Dobře,“ mňoukl Dlouhý. „Už teď je to lepší.“

Sojkotlapka popadl větvíčku a vyklouzl z doupěte starších ven. *Kež bych mohl vyřešit tu záležitost se Solem a Stínovými stejně snadno, jako jsem se postaral o odřenou packu.*

Poblíž zavětril sestřin pach. Zasáhl ho takový nápor úzkosti, že měl pocit, jako by vešel přímo do vichřice; cítil, jak mu to skoro přilepilo chlupy k tělu.

„Už jsem myslela, že snad nikdy neskončíš!“ zvolala Cesmínolístka.

„Co se děje?“ zeptal se jí Sojkotlapka.

„Musíme si promluvit.“ Cesmínolístka mluvila tiše a napjatě. „Ráno došlo na hranici se Stínovými k boji.“

„Já vím,“ odpověděl Sojkotlapka. „No a? K hraničním šarvátkám dochází pořád.“

„Tohle nebyla jen tak ledajaká hraniční šarvátka,“ zasyčela Cesmínolístka. „To všechno Sol. Radí Stínovým, aby se vykašlali na válečnický zákoník.“

„To už přece víme,“ podotkl Sojkotlapka.

Cesmínolístce prskala z kožíšku úzkost. „Podívej, teď to nemůžeme řešit. Potřebujeme tu i Lvího plamena. A Bouřka s Bílým mrakem na mě čekají, abychom se vydali na další lov, takže se sejdeme, až se vrátím, dobře?“

„Fajn.“ Sojkotlapka věděl, že jeho sestra to nevzdá, dokud nebude souhlasit.

„Cesmínolístko!“ ozval se Mrakův hlas z druhé strany tábora.

„Už jdu!“ zavolala zpátky Cesmínolístka. „Pak si tě najdu,“ mňoukla ještě na Sojkotlapku a rozběhla se pryč.

Sojkotlapka zavrtěl hlavou; byl podrážděný, a zároveň měl o sestru starost. Pak zamířil do svého doupěte.

Sojkotlapka zrovna třídil zásobu řebříčku, když se Jezerní lístka vrátila z lesa se spoustou brutnákových listů. „Měla jsem štěstí,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí válečníci: Síla tří (5) – Dlouhé stíny.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.